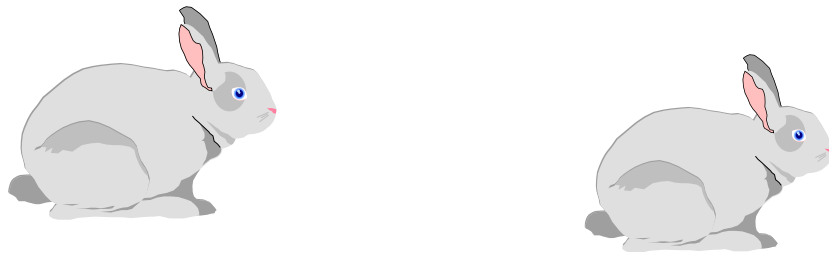


## ***Waarom de Dilbekenaren "Konijnenfretters" genoemd worden***



Op Dilbeek scheen de namiddagzon.

De boeren werkten op het land, de vrouwen zaten aan het spinnewiel en de kinderen lagen lamleendig langs de waterkant in hun neus te peuteren.

Dokus, de eeuwige bedelaar bij de gratie Gods, lag met beide benen hoog opgetrokken tegen de oude eik langs de grote baan naar Brussel. Met één oog sliep hij, met het andere hield hij de omgeving in 't oog om bij de minste beweging langs de weg op beide knieën te kunnen vallen en paternosters te lezen.

Stuift daar opeens een stofwolk omhoog, heel achteraan tegen 't bos, bij de draai van de weg.

Dokus op zijn knieën en bidden, bidden om alle duivels in het diepste putteke van de hel te doen kruipen.

- Hoe meer katoen hoe meer poen, dacht Dokus altijd, en rammelde Vaderonzen en Ave Maria's dooreen.

Het scheen daar achteraan een grote groep te zijn, want het stof bleef waaien, en Dokus bleef bidden.

Stillekens aan kon het al één en ander zien: schittering van helle kleuren en glanzende wapens.

Hij dacht eerst in de struiken weg te springen, maar toen hij aan de milde aalmoes dacht die voorzeker niet zou uitblijven...

- Wees gegroet, Maria die in de hemelen zijt...

Dokus kroop ineen toen de daverende paarden hem bereikten, stak zijn verschrompelde handen uit, en dook nog dieper.

Een flits in het zonlicht en een gouden stuk lag in de grove handpalm te glinsteren. Met gretige ogen keek Dokus ernaar. Een gouden! ...

- Heb dank, Heer, heb dank: Onze Vader, Uw wil geschiede op de aarde als in de hemel...

- Sta op man, riep een krachtige stem uit de hoogte, vertel uw volk dat Zijne Majesteit de Keizer hier zal overnachten. Bereid hem een schitterende ontvangst.

Dokus schrok recht. De Keizer, de Keizer! Hij moffelde de schat in de vouwen van zijn hemd, zei boe noch ba meer, door de struiken in en ijlde in één adem naar het dorp, recht "Den Ouden Barreel" binnen.

- De Keizer, stamelde hij, Ik heb de Keizer gezien!

Onmiddellijk stond gans het dorp in rep en roer.

In een oogwenk waren de velden leeg, stonden de spinnewielen verlaten en hingen de kinderen in de bomen.

Al de meiden van "Den Ouden Barreel" gingen aan 't werk: afstoffen, poetsen, keren, bedden opmaken, versieren.

De waard stond al uit te kijken naar zijn hoge gast toen hij, bleker dan een lijk, terug binnen kwam draven en krampachtig uitriep: "Eten, we zijn het eten vergeten"!

De meiden golden: "O, o", en de knechten spoedden zich naar het land om aardappelen en groenten.

Maar het vlees?

Het was nu zeker te laat om nog een varken te slachten. De waard zag het al gebeuren: de keizer en alle disgenoten aan tafel.

- Nu waard, laat het vlees aanrukken en vlug wat!
- Er is geen vlees, edele keizer.
- Kop er af, zou de keizer zeggen.

*Legende: Waarom de Dilbekenaren "Konijnfretters" genoemd worden.  
Uit: Geschied- en oudkundige Kring Dilbeek door M. Leys*

De waard trok zich de laatste haren uit het hoofd, toen hij ineens Dokus zag zitten. Hij daar naartoe, trok de pint van voor Dokus zijn neus weg, fezelde hem iets in 't oor.

Dokus aanstonds recht, pint uit, 't bos in, 't veld over, terug in 't bos, gaan zien naar de konijnenstroppen.

Hij had geluk: alle twaalf vol. Daarbij enkele vaten spek voor de soldaten, dat was zeker genoeg. En Dokus, geladen als een muilezel, terug naar het dorp.

De potten met sissend vet stonden al te wachten. In de verte schalde een jachthoorn.

De Keizer was er! Leve Keizer Karel, lang leve de Keizer!

Terwijl het volk juichte en zong en lachte, zat de enige schrijver op het dorp aan zijn krakende lessenaar, dopte de wiegende ganzeveer in de inkt en schreef in sierlijk gekrulde letters de spijskaart.

De geestdriftige Dilbekenars hadden een dubbele haag gevormd en keken in opperste verrukking naar die pracht en praal. Zelfs toen de Keizer al aan tafel zat, drumden ze nog altijd tegen de vensters om toch maar iets te zien van die grote machtige vorst, die daar nu simpelweg voor hen aan tafel zat.

- Kijk, Cornelius, hoe hij dat glas vast neemt!
- En hoe het het oppakt Hendrikus!
- En hoe hij zijn lippen likt aan ons Dilbeeks vat!

De Keizer, aan het hoofd van de lange tafel gezeten, de benen uitgestrekt, kon nauwelijks een geeuw onderdrukken en zei:

- Diederik, laat de waard het eten aanbrengen. Heb je van je leven, Diederik, hier zit een schrijver op het dorp! Wat een keurige spijskaart! Hier zit een schrijver op het dorp! Hier weten ze hoe een Keizer te ontvangen.

En met luide stem riep de Keizer: "Leve de Dilbekenaren"!

Het volk dat buiten stond, verschoot ervan. Nog nooit hadden ze dat iemand horen roepen. En zeker de Keizer niet.

De mensen van het ander dorp riepen jaloers mee.

De meiden kwamen al aandraven met dampende schotels vol aardappelen, groenten, en met potten geurend vlees.

- Varkensvlees, Diederik, wat ruikt dat lekker. Ik geloof dat ik zo'n gans beest aan kan.

- Juist Sire, ik ook.

Diederik stond recht, sloeg een groot kruis en bad voor. Nog was hij niet ten einde, of de Keizer greep zelf de vleespot en stapelde zijn bord vol.

- Heerlijk, snoof hij, prachtig!

De meiden gingen rond, schepten gedurig aan, liepen heen en weer, goten de bekers vol, glimlachten naar alle kanten, schonken terug in. De waard stond vol zelfbehagen alles af te kijken.

-Sire, zei Diederik ineens, en hij stak zijn mes in de tafel, Sire, men bedriegt U.

-Wat? Schrok de Keizer, bedriegen ze mij? En hij verslikte zich zodanig dat de ganse tafel recht sprong en voor een hartaanval vreesde.

- Wat, bedriegen ze mij? Wie?

- Sire, hebt u ooit varkensgebraad gegeten?

- Weinig Diederik, maar het smaakt verdorie lekker. En nu, laat me eten.

- Sire, waagde Diederik nog, hebt u ooit al zoveel beentjes aangetroffen in vakensvlees? Aan zo'n dier zijn zoveel beentjes niet, Sire.

- 't Is misschien een klein varkentje, Diederik, een biggetje? Ge wilt me toch niet zeggen dat dit géén...

- Filip, vroeg Diederik, welk vlees is dat?

- Konijn natuurlijk! Nog nooit zo goed gesmaakt. Heerlijk Sire. En die saus!

- Waar zit de kok die een koningskroon waard is?

- Diederik, riep de keizer, en hij smeed een geurend kluijbeen in de kom, Diederik haal me onmiddellijk die waard. Onmiddellijk, zeg ik.

- Waard!
- Jawel, edele Keizer.
- Welk vlees is dat?
- Dierenvlees, edele Keizer.

-Wat, je denkt toch niet me ander vlees te doen smullen? Wel?

De keizer kon maar niet geloven dat dit geen varkensvlees was. Diederik moest zich vergist hebben en Filip ook.

- Waar komt dat dier vandaan?
- Van het land, edele Keizer.
- En waar woont het?
- Op het land, edele Keizer.

De keizer liet zich in zijn stoel vallen, rees toen plots overeind, keek de waard vlak in de ogen.

Het werd muisstil in de gelagkamer. Het volk aan de vensters hield zijn adem in.

Alle ogen waren op de verbolgen keizer gericht.

De waard bibberde als een riet in de storm. Nu zou het komen, hij voelde het.

Waarom had hij die spijskaart doen vervalsen? Hij had de keizer bedrogen. De keizer! Pas nu besepte hij volledig wat hij uitgestoken had. De man die de halve wereld bezat, had hij, nietige waard, om de tuin geleid.

Vandaag nog viel zijn hoofd zonder twijfel.

De keizer bleef hem aanstaren, wachtte tot alle geroezemoes in de keuken stilgevallen was. Iedereen keek in spanning reikhalzend toe.

- Waard (de keizer drukte op elk woord), hoe heet dat beest dat hier voor mij op tafel ligt?

Hier hielp goed praten niet meer.

De waard voelde de grond onder zijn voeten wegschuiven. God, God wat had hij toch gedaan?

Hij zag zijn hoofd reeds in het zand rollen.

- Konijn, edele Keizer.

- Konijn, Karel viel met een plof in zijn zetel terug. Konijn! Waar hij zo aan gesmuld had, was geen varkensvlees maar doodgevoorn konijn!

Al moest hij toegeven dat het vlees eigenlijk niet te versmaden was, de waard zou zijn straf niet ontlopen.

- Zozo, konijnenvlees, waard, weet ge wie ik ben?

- Ja, edele Keizer, de Keizer, edele Keizer.

- De Keizer, ja, dan weet ge ook wat ik kan?

- Alles Heer. En de waard hoorde in gedachten al: ik kan U laten ophangen, of halsrechten, of vierendelen. Maar dood in alle geval.

De Keizer bekeek Diederik. Deze schudde het hoofd.

Karel dacht enkele ogenblikken diep na. De waard zakte op de knieën.

Het was nog altijd muisstil. Ieder wachtte angstig af. De keizer stond recht, knipoogde de tafel rond, sprak dan traag gemeten.

- Mijne Heren, ik ben het slachtoffer van een vreselijk bedrog!

- Genade, schreeuwde de waard.

- Die man hier wilde mij vergeven!

Enkele edellieden trokken hun degen.

- Genade Heer, heb medelijden.

- Hij verdient de dood, ging de Keizer verder, en de waard voelde het zwaard al door de lucht zoeven.

- Maar ik vind genade voor hem!

Hier en daar hoorde men een zucht. Zwaarden zakten, schoven terug de schede in. De Keizer keerde zich tot de waard.

- Ge hebt mij konijnenvlees doen eten. Welnu, opdat gij u steeds uw slecht gedrag tegenover mij, Keizer van Oostenrijk, zou herinneren, gebied ik u, mijne heren, deze man, samen met al zijn dorpsgenoten, voortaan konijnenfretters te noemen! De waard huilde en weende van plezier omdat hij zijn hoofd nog voelde.

- Vergeef mij Sire, dank edele Keizer.

- En nu heren, de Keizer hief zijn beker omhoog, laat ons voortsmullen aan dat lekker varkensgebraad!

De mensen hadden het allemaal gehoord en die van 't ander dorp zeker.

Pas had de Keizer de beker geledigd, of ze riepen in koor: konijnenfretters, konijnenfretters. Ze zongen zelfs al van:

Konijnenfretters, dat is de straf die de Keizer U gaf  
Konijnenfretters.

De Dilbekenaren durfden niet te roeren uit schrik voor de Keizer.

Maar pas had deze de volgende morgen het dorp verlaten, of ze trokken met vlegels en stokken naar het ander dorp en rammelden er ieder dooreen die in hun handen viel.

Maar het hielp niet. Hoe meer ze sloegen, hoe meer geroepen werd: konijnenfretters!

Ze hebben die naam nooit meer weggekregen.

Komt er nu een wandelaar in Dilbeek, en vraagt die zo langs zijn neus weg: "Van waar komt nu eigenlijk de naam **"K o n i j n e n f r e t t e r s"** dan zal de rasechte Dilbekenaar hem onmiddellijk meetronen naar een gezellig hoekje achter een schuimende pint Faro.

Daar zal de wandelaar die schone historie verteld worden:

**"Waarom de Dilbekenaren Konijnenfretters genoemd worden".**